

דברי משיח

ה'תשי"ג

התוועדות ש"פ אחרי-קדושים, יו"ד אייר

מכבוד קדושת

אדמו"ר מלך המשיח מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן

מליובאוויטש

בלתי מוגה

יוצא לאור על ידי

„המכון להפצת תורתו של משיח“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ושמונה לבריאה

ה' תהא שנת חירות עצמות

קט"ז שנה לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

פתח דבר

לקראת ש"ק פ' אחו"ק (בחול"ל) – הננו מוציאים לאור "הנחה" ויומן מהתועדות ש"פ אחו"ק, י"ד אייר ה'תשנ"ג – תדפיס מיוחד מתוך "דברי משיח – ה'תשנ"ג".
בתור הוספה, באו בסוף הקונטרס "פנינים" נבחרים מחלוקת הדולרים לצדקה ביום ראשון, י"א אייר ה'תשנ"ג (הר"ד המלא יתפרסם אי"ה בכרך השייך לתקופה זו).

*

אודות המעלות שבסדרה זו, ואופן עריכת השיחות¹ והיומן² – ראה בארוכה ב"פתח דבר" ל"דברי משיח" ה'תשנ"ב חלק ראשון.

*

מבין שלל השיחות שנאמרו ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א במשך השנים תשי"י-תשנ"ב (ולפני כן), ת"ל זכינו שרובן ככולן נשמרו על הכתב או בהקלטה. אולם, עדיין ישנן ריבוי שיחות שטרם ראו אור מעולם, ובוה בקשתנו שטוחה כלפי ציבור אנ"ש והתמימים: אנא, מי שבדין הנחות ורשימות משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, וכן ר"ד בעת חלוקת השטרות לצדקה או "יחידות" וכיו"ב, ויומנים מ"בית חיינו" (ובמיוחד מהשנים תשמ"ח-תשנ"ג), שיוזיל לשלחן למערכת ע"מ שנוכל לזכות בהן את הרבים.

ויהי רצון שע"י הדפסת ולימוד "דברי משיח", נזכה תיכף ומיד ממש לגאולה האמיתית והשלימה, בהתגלותו המלאה והמושלמת של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א. ויחזק השי"ת בריאותו ויתן לו אריכות ימים ושנים טובות ונעימות וחיים נצחיים, ויראה הרבה נחת משלוחיו, תלמידיו, חסידיו ומכלל ישראל, וינהיג את כולנו מתוך בריאות, הרחבה ונחת, ובקרוב ממש יוליכנו קוממיות לארצנו הקדושה, ונלמד תורתו של משיח מפיו של משיח צדקנו, שילמד תורה את כל העולם כולו, ומלך ביפו תחזינה עינינו בהתגלות מלכותו לעין כל, תיכף ומי"ד ממ"ש ממש, והיתה לה' המלוכה, אמן כן יהי רצון.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד !

"המכון להפצת תורתו של משיח"

ימות המשיח,

עש"ק פ' אחו"ק, י"ג אייר ה'תשע"ח (ה' תהא שנת חירות עצמות),
קט"ז שנה לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א,
ברוקלין, נ.י.

1) השיחה הנוכחית נערכה ע"י שילוב ב' הנחות (ה"ר"ד" שי"ל ע"י מערכת פאקס א שיחה", וה"תוכן קצר" שי"ל ע"י "ועד הנחות התמימים"), ונוספו בה פרטים מה"השלמות" לשיחה המוגהת שי"ל ע"י "ועד הנחות בלה"ק", וכן פרטים מרשימה פרטית של הרה"ת ר' אברהם שי מאן (המתפרסמים כאן לדאשונה). לשלימות הענינים המבוארים בשיחה, יש לעיין בשיחה המוגהת (סה"ש תשנ"ג ח"ב ע' 428 ואילך).

2) היומן נערך ע"פ יומן "פאקס א שיחה" וגיליון "בית חיינו" שי"ל בשעתו, ויומן פרטי של הרה"ת ר' ש.ו.ה. שי (הנדפס בס' "שנת ניסים בבית חיינו").

בס"ד. התוועדות ש"פ אחרי-קדושים, יו"ד אייר ה'תש"נ

הנחה בלתי מוגה

— שיחה א' —

[אחרי שבירך כ"ק אדמו"ר שליט"א על היין ניגנו "מצאתי דוד עבדי".]

א. לכל לראש, כל שבת קשורה עם חלק (פרשה) בתורה השייך לה במיוחד (חוץ מיו"ט), שזהו א' הטעמים שמצינו שיש (לערך) נ"ג פרשיות בתורה¹ (חוץ מנצבים-וילך כשהן נפרדות², שאז יש נ"ד), כנגד שבתות השנה.

ובנוגע לשבת זו, קראו בה בתורה בפרשת אחרי-קדושים, ובמנחה קוראים בפרשת אמור (והתוועדות זו מתקיימת ביניהן). ומכיון שכל דבר הוא בהשגחה פרטית³, ובפרט ענין של תורה (ועאכו"כ תורה דרבים), מובן שיש ללמוד הוראה מהנקודה המשותפת של שלוש פרשיות אלו [או שתי פרשיות אלו – דלפעמים נקראות אחו"ק ביחד, ואז הן שתי פרשיות (אחו"ק ואמור), ולפעמים נקראות בנפרד, ואז הן שלוש פרשיות (אחרי, קדושים, אמור)], והוראה המובנת לכאו"א מהאנשים נשים וטף.

ב. והנה, "אמור" הוא (גם) לשון חשיבות ושבח ותהילה, כמ"ש⁴ "את ה' האמרת היום... וה' האמירך", וכדרשת חז"ל⁵ עה"פ "אמר להם הקב"ה לישראל אתם עשיתוני חטיבה אחת בעולם ואני אעשה אתכם חטיבה אחת בעולם". ונקודת הענין בזה – גודל חשיבותם וקדושתם של ישראל מצד התקרבותם והתאחדותם עם הקב"ה, עד ש"אתם עשיתוני חטיבה אחת בעולם", היינו שבני ישראל משבחים את שמו של הקב"ה בכל העולם, עולם הזה התחתון.

וזהו גם התוכן של פרשת אחרי [אשר בהרבה מקומות היא נקראת "אחרי" בלבד בלי ההמשך. וכמודגש גם בר"ת "אחו"ק", שאע"פ שנכללת בזה גם פרשת קדושים כפי שהיא פרשה בפני עצמה (עם ו' – "וקדושים"), אעפ"כ פרשת אחרי נקראת "אחרי" בלבד (מבלי לרמז על התיבה שלאחרי)], ובזה גופא – לא רק האות הראשונה בלבד (א'), אלא גם בצירוף האות השני (ח'), היינו, שנוסף על כללות התיבה (שנכללת באות הראשונה), מדגישים גם הפרטים ד"אחרי" – המסירת נפש של בני אהרן, כידוע שעבודת שני בני אהרן היתה "שנתקרב לפני אור העליון בחיבת הקודש... עד כלות

(צט, ב ואילך). וש"נ.

(4) תבוא כו, יז"ח.

(5) ברכות ו, סע"א.

(1) ראה זח"א קד, ב (מהנ"ע). מאמרי אדהאמ"צ
דברים ח"ד ע' א"רג. וש"נ.

(2) ראה לקר"ש ח"ט ע' 298. וש"נ.

(3) ראה כש"ט (הוצאת קה"ת) הוספות סקי"ט-קכב

נפשותם מהם⁶, כלומר, שעבודתם של בני אהרן לא היתה ענין בלתי רצוי ח"ו, אלא אדרבה – שמסרו נפשם להקב"ה.

ועפ"ז מפרשים הכתוב (בפרשת שמיני⁷) "ויקריבו לפני ה' אש זרה" (גם) למעליותא⁸, שהם פתחו בסדר עבודה חדשה שלא ע"ד הרגיל ("זרה") ושלא היתה לפני זה – מסירת נפש. ועד שזה מובא גם בפשוטו של מקרא בפרש"י עה"פ⁹ "בקרובי אקדש" – "אמר לו משה לאהרן אהרן אחי יודע הייתי שיתקדש הבית במיועדיו של מקום, והייתי סבור או בי או בך, עכשיו רואה אני שהם גדולים ממני וממך", שמזה למדים גודל המעלה דבני אהרן.

ואין לומר שמשה אמר זאת מצד ענותנותו, כמ"ש¹⁰ "והאיש משה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה", כיון שאין הכוונה בזה שהעניו חושב שאין לו מעלות כלל (שזהו הדרגא של שפל)¹¹, אלא בודאי משה ידע והכיר מעלתו וגדלותו האמיתית, והי' "עניו מאוד" למרות ידיעת מעלות עצמו¹². החל ממעלתו הכללית שהוא "קיבל תורה מסיני" (כמו שאומרים בלשון צחה וברורה בפרקי אבות¹³), כולל גם "כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש (ש)הכל ניתן למשה מסיני"¹⁴.

[וכמובן גם בפשטות, כי הנהגת משה היתה צריכה להיות בהתאם למעלתו, שאין זה כבודו-שלו אלא כבוד התורה, וכמו כל תלמיד חכם, שצריך להתנהג בדרך כבוד (ועד שזה יורד להלכה בפועל: שצריך ללבוש בגדים מכובדים וכו'¹⁵), מפני כבוד התורה, שזהו כבוד הקב"ה (נותן התורה).

ומכאן מובן הלימוד והוראה בפועל – עד כמה צריכה להיות הזהירות בכבודו של משה ובכבוד התורה, ובכבוד נושאי דגל התורה; וכן בכבוד כאו"א מישראל, שעליו נאמר¹⁶ "וכל בניך לימודי ה'", וכל אחד מישראל יש לו אות בתורה¹⁷, שבזה תלוי כשרות כל הספר-תורה¹⁸].

ואעפ"כ אמר משה "שהם גדולים ממני וממך". ואפילו אם תמצוי לומר שעניויות משה "פעלה" עליו, הרי בודאי ידע משה את גודל מעלתו של אהרן, והי' זהיר בכבודו כו', ואעפ"כ אמר שבני אהרן הם גדולים גם מאהרן.

(13) פ"א מ"א.
 (14) ראה מגילה יט, ב. ירושלמי פאה פ"ב ה"ד. וראה לקו"ש ח"ט ע' 252 הערות 20-21. וש"נ.
 (15) ראה רמב"ם הל' דעות פ"ה ה"ט.
 (16) ישע"י נד, יג.
 (17) ראה סה"מ תרפ"ט ע' 69. וש"נ.
 (18) ראה רמב"ם הל' ס"ת פ"ז ה"ט. טושו"ע יו"ד סרע"ד ס"ה.

(6) אוה"ח ריש פרשתנו (אחרי טז, א).
 (7) י, א.
 (8) ראה גם לקו"ש חל"ב ע' 100.
 (9) שמיני שם, ג (ע"פ זבחים קטו, ב).
 (10) בהעלותך יב, ג.
 (11) ראה סה"מ תש"י ע' 236.
 (12) ראה סה"מ שם. וראה גם סה"מ תרס"ה ע' ריט.
 לקו"ש ח"ג ע' 30 ואילך.

וזהו גם תוכן פרשת אחרי בעבודת האדם – העבודה של כאו"א מישראל "אחרי" עבודתם של בני אהרן, היינו ענין ההתקרבות וההתאחדות דבני ישראל להקב"ה, לקדש שם שמים ("בקרובי אקדש"), עד באופן של מסירת נפש, אבל נשמות בגופים דוקא¹⁹ [וכנ"ל שברוב המקומות נקראת הפרשה "אחרי" (ללא תיבה הבאה), היינו שההדגשה היא על הלימוד מעבודת בני אהרן לכאו"א מישראל נשמות בגופים].

ג. וזהו גם התוכן של פרשת "קדושים תהיו":

"קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם"²⁰ – הוא הצייווי לכאו"א מישראל שכל חייו יהיו חדורים בקדושה, ונקדשתי בתוך בני ישראל²¹, ועד לדרגא שבדומה לקדושת הקב"ה ("כי קדוש אני") – ע"ד הענין ד"בקרובי אקדש" (בפרשת אחרי), ו"אתם עשיתוני חטיבה אחת בעולם" (פרשת אמור), כנ"ל.

והצייווי "קדושים תהיו" הוא דוקא לנשמות בגופים, בחיי עולם הזה התחתון, כמודגש בפרש"י "קדושים תהיו – הוו פרושים מן העריות ומן העבירה", שכל ענין הפרישות אינו שייך אלא כפי שהאדם הוא בעולם הזה נשמה בגוף גשמי, ולא כפי שהנשמה היא למעלה (כי הנשמה מצד עצמה היא "חלק אלוהה ממעל ממש"²²).

ועבודה זו היא הכלל הכי גדול בעבודת האדם, וכמודגש במיוחד ובגלוי יותר בקביעות שנה זו שפרשת אחרי-קדושים היא פרשה אחת, ואח"כ נמשך זה מהחשיבות של הכלל גם לפרטים ופרטי פרטים שלו [וכמדובר כמה פעמים, שבכלל ופרט גופא – כמה דרגות: כלל סתם ו"כלל גדול" וכו'; ולהעיר מהשייכות לשבת, דפרק "כלל גדול" היא במסכת שבת²³], שהרי התורה "כללות ופרטות נאמרה"²⁴, ואז מפרטים שהן ב' פרשיות אחרי וקדושים (ועד"ז לפעמים פרשת אחרי היא פרשה בפני עצמה, ואין צורך להגיע לפרשת קדושים, כיון שזהו מעין כפל הענין, וכן להיפך – כי פרשת אחרי כוללת התוכן דקדושים ופרשת קדושים כוללת התוכן דאחרי).

ויש להוסיף, שענין הנ"ל מודגש גם בחודש זה – אייר, ר"ת "אני²⁵ ה' רופאך"²⁶, היינו שעבודתם של ישראל (בקידוש השם) היא דוקא בתור נשמה בגוף בריא, מתוך רפואת הגוף והנפש, לאריכות ימים ושנים טובות, עד לרפואה בתכלית השלימות – "אני ה' רופאך", שהיא באופן דמלכתחילה "לא אשים עליך"²⁵. והרפואה היא מבחי' "אני" שלפני (למעלה גם מ)הוי', בחי' כתר ולמעלה מזה²⁷.

24 חגיגה ו, ריש ע"ב. סוטה לו, ב. זבחים קטו, ע"ב.

25 בשלח טו, כו.

26 ראה ח"י חת"ס לשבת קמז, ב. שער יששכר (להרה"צ כ' ממונקאטש) מאמר אייר ס"ג (בשם סה"ק).

27 ראה אוה"ת יתרו ע' תתקיד. ועוד.

19 ראה בארוכה ד"ה וידבר גו' אחרי מות תרמ"ט (סה"מ תרמ"ט ע' רלג ואילך). תשכ"ב (סה"מ ויקרא ע' קעז ואילך). וש"נ.

20 פרשתנו (קדושים) יט, ב.

21 אמור כב, לב.

22 תניא רפ"ב.

23 סז, סע"ב.

ד. ובמיוחד בעמדנו בימי ספירת העומר, שנהגו כל ישראל (לא באופן של "נהרא נהרא ופשטי" 28) לומר אחרי הספירה את נוסח ה"יהי רצון" 29, וכן מיד לאחר הברכה אומרים "הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש וכו" 30 – בירושלים עיר הקודש, ובבית המקדש, ובקודש הקדשים.

ומתגלה הכלל הכי גדול (הנמשך ומתגלה בכל הפרטים) – בית המקדש השלישי, עם כל הקדושה שבדבר, כסיום הלכות מעשה הקרבנות ברמב"ם 31 (השיעור דמחר): "מותר להקריב אע"פ שאין בית, מפני שקדושה ראשונה קידשה לשעתה וקידשה לעתיד לבוא", שזה נעשה בפועל ובגלוי בבית המקדש השלישי, "מקדש אדני- כוננו ידיך" 32; ובפרט שישנם כמה ענינים דהמקדש שנמצאים שם גם עתה (שזה מורה על ענין של חשיבות), כמו הארון שנגנז "במטמוניות עמוקות ועקלקלות" 33.

ואין הכוונה בהזכרת ענינים אלו בתורה לגרום ח"ו איזה ענין של עגמת נפש אצל יהודי, בכדי שיתפלל על הגאולה 34, כיון שכבר הי' מספיק עגמת נפש מעצם ענין הגלות; אלא מבטאים בזה את תקות כל עם ישראל – ביאת משיח צדקנו (ובאופן ד"גואל צדק" דוקא) במהרה בימינו ממש. וממילא אין שום ענין של עגמת נפש, ואדרבה – יש נחת רוח בגשמיות ונחת רוח ברוחניות, ובצירוף שניהם יחד (שזה מוסיף עוד יותר בגשמיות וגם ברוחניות), ועד לנחת רוח העיקרי, שזהו גם הנחת רוח הכי גדול למשיח צדקנו – גאולה האמיתית והשלימה.

וממשיכים בלימוד הלכות תמידין ומוספין, הקרבת קרבן התמיד: "מצות עשה להקריב שני כבשים עולות בכל יום. . . אחד בבוקר ואחד בין הערביים" 35, שנמשכת הקדושה במקדש באופן תמידי.

ובפשטות – שתיכף ומיד ממש באה הגאולה, ובמילא מתחילות ההכנות להקרבת תמיד של בין הערביים מיד אחרי חצות, ואם הגאולה באה בלילה – מכינים הקרבת תמיד של שחר מיד בתחילת היום (ודלא כהסיפור 36 עם מלך ישראל שנענש על שאיחרו עד לאחר ד' שעות). והטעם לזה הוא מצד פעולות התמידין, דתמיד של שחר מכפר על עבירות הלילה, ודבין הערביים – על עבירות היום 37, שנעשית שלימות הכפרה וקדושה אצל כל בני ישראל, ועד לדרגא הכי נעלית דקדושה – הקדושה דפרה אדומה 38, ואדרבה – שניתוסף בזה גם מעלת האתכפיא ואתהפכא.

וש"נ).

28) חולין יח, ב, נו, א.

34) בהנחה אחרת מבואר שזהו בכדי לעורר עוד יותר בהבקשה והדרישה דבני ישראל להגאולה ובנין בית המקדש, שאז יתגלה הארון וכו'.

29) ראה תוד"ה כל – מגילה כ, סע"ב. שו"ע אדה"ז או"ח סתפ"ט ס"יא. וראה סה"ש תנש"א ח"א ע' 444 הערה 80.

35) פ"א ה"א.

30) סידור אדה"ז במקומו.

36) ראה ויק"ר פי"ב, ה.

31) פי"ט הט"ו.

37) תנחומא פינחס יג. במדב"ר פכ"א, כא.

32) בשלח טו, יז ובפרש"י.

38) ראה חגיגה יח, ב (במשנה).

33) רמב"ם הלי' ביהב"ח פ"ד ה"א (מיומא נב, ב).

ולכן, אם יהודי חטא ח"ו בלילה, אין לו מה להיות כנפילת רוח ("אַרְאָפְגַּעְפְּאֵלְךָ בְּאֵי זֵיד"), כי מובטח ש"לא ידח ממנו נידח"³⁹. וצריך לומר לעצמו: עליך לדעת ("דו דאַרְפּסְט וויסן") ש"כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא"⁴⁰ (כמו שאומרים גם קודם לימוד פרקי אבות) – עולם התחייה⁴¹ שלמעלה מגן עדן (גם אם הוא בגדר "נידח", ויתכן שחבירו נטל חלקו בגן עדן)⁴². ו"חלק" הרי הוא חלק מארבע⁴³, שהוא רביעי, הקשור לעולם העשי' דוקא, ודוקא שם נעשה דירה בתחתונים, לו לעצמותו⁴⁴.

וענין זה מודגש ב"קדושים תהיו" – "ונקדשתי בתוך בני ישראל", שכל ישראל מקדשים שם שמים, גם בפני אומות העולם.

ה. והנה, חיבור ב' הפרשיות (אחרי וקדושים) הוא בחלק הרביעי של הפרשה, שתחילתו בפרשת אחרי וסיומו בפרשת קדושים.

ויש לקשר זה עם חודש אייר, שהוא ר"ת אברהם יצחק יעקב רחל⁴⁵, ד' רגלי המרכבה⁴⁶, ודוקא ע"י רגל הד' נשלמות שאר הג' רגליים. ודוגמתו בעבודת האדם – שמוסר ומבטל את עצמו להקב"ה, דוגמת המרכבה הבטילה אל הרוכב, ודוקא בעולם העשי' (עולם הרביעי, כנ"ל).

ועל רחל אמנו נאמר⁴⁷ "רחל מבכה על בני' מאנה להנחם על בני' כי איננו", ובפרט בזמן דעקבתא דמשיחא שאז היא מבכה עוד יותר. וכידוע הרמז ב"איננו" (ולא "אינם"), כפירוש המפרשים⁴⁸ שזה קאי לא רק על בני ישראל אלא גם על הקב"ה שנמצא ג"כ בגלות, כמארז"ל⁴⁹ "בכל מקום שגלו ישראל שכינה עמהם", וכמ"ש⁵⁰ "השוכן איתם בתוך טומאתם". ועד שפועלת פעולתה – "ישבו בנים לגבולם"⁵¹ בגאולה האמיתית והשלימה.

וכולל גם רגל הרביעי דודו מלכא משיחא⁵², ש"דוד מלך ישראל חי וקיים"⁵³ – ביאת משיח צדקנו תיכף ומיד ממש [דוד וגם מלכא משיחא – קיסר וכן קיסר⁵⁴, ולמעלה גם מהתואר "קיסר" (שיש בו העילוי דאתהפכא מלשון האומות, למעלה מכל התוארים)⁵⁵;

ס"כ. מגלה עמוקות אופן קצא. ובכ"מ.

46 מאו"א שם.

47 ירמ"י לא, יד.

48 ראה זח"ב כט, ב.

49 מגילה כט, א.

50 פרשתנו (אחרי) טז, טז.

51 ירמ"י שם, טז.

52 ראה זהר ח"א רמת, ב. ח"ג עא, ב. רסב, ב.

ובכ"מ.

53 ר"ה כה, א.

54 ע"פ סנהדרין צח, ב.

55 ראה בכ"ז שיחת אחש"פ תשמ"ח (סה"ש ח"ב

ע' 388 ואילך; לקר"ש (חל"ה) ויגש תנש"א).

39 שמואל-ב יד, יד.

40 סנהדרין ר"פ חלק.

41 רע"ב (ועוד) לסנהדרין שם. מדרש שמואל על מס' אבות בתחלתו. וראה בארוכה ד"ה כל ישראל תשל"ג (סה"מ ימי הספירה ע' נו ואילך). ד"ה להבין ענין תחיית המתים תשמ"ו (שם ע' סא ואילך).

42 ראה חגיגה טו, א.

43 ראה ספר הליקוטים – דא"ח צ"צ ערך חלק ס"ג (ע' תרסח). וש"נ.

44 ראה אוה"ת בלק ע' תתקצו. סה"מ תרל"ה ח"ב ע' שנג. וש"נ. המשך תרס"ו ס"ע ג. סה"מ תרע"ח ע' קצג. סה"מ בראשית ח"ב ע' טו. וש"נ.

45 מאו"א מערכת א אות פד. ב"ש לאה"ע סקכ"ו

ואין הכוונה לפגוע ח"ו בדוד, שהרי לעתיד לבוא "ועבדי דוד (דוקא) מלך"⁵⁶, וגם הוא "נעים זמירות ישראל"⁵⁷, שכתב את ספר התהילים מ"אשרי" הקשור לכתר⁵⁸ עד לסיום "כל הנשמה גו" שהוא למעלה מכתר ("כל הנשמה").

וכל זה מזרז את הציפי' והכמי' לביאת המשיח, ובפרט בזמן זה – שכבר נגמרו כל הענינים, ו"כלו כל הקיצין"⁵⁹, ובמילא גם הענין דדחיקת הקץ⁶⁰ אינו שייך יותר, והגאולה צריכה לבוא תיכף ומיד; אפילו בזמנים שהי' שייך דחיקת הקץ – יש בכחם של ישראל לעשות את זה, ע"ד "נצחוני בני נצחוני"⁶¹, ועאכו"כ בזמננו זה שכבר נגמרו כל הענינים, ואין צורך לדחוק את הקץ.

ו"אחכה לו בכל יום שיבוא"⁶², ובכל רגע ורגע שביום. ודרישת ישראל על הגאולה היא לא מפני טובתם וכבודם בלבד, אלא מפני כבודו של הקב"ה – ד"שכינתא בגלותא"⁶³, ו"עמו אנכי בצרה"⁶⁴.

ו. ומפרשיות אחו"ק ואמור באים אח"כ לפרשת בהר: "כי תבואו אל הארץ . . . ושבתה הארץ שבת לה"⁶⁵ – כידוע הדיוק בזה⁶⁶ שביאת הארץ היא באופן שתיכף ומיד נעשית שבייתה וקדושה, אף שהסדר הרגיל הוא שתחילה צ"ל "שש שנים תזרע שדך גו"⁶⁷ ואח"כ "ובשנה השביעית שבת שבתון . . . לה"⁶⁸, כיון שגם ה"שש שנים (ש)תזרע שדך" חדורים ב"שבת לה"⁶⁸. ובפרט שיש את מעשינו ועבודתנו של נשיא דורנו והנשיאים שלפניו במשך "שית אלפי שנין דהוי עלמא"⁶⁹ (אע"פ שלא עברו לגמרי), וא"כ כבר צריכה להיות "שבת לה" תיכף ומיד.

ואח"כ באים לפרשת בחוקותי: "אם (לשון תחנונים)⁷⁰, שכך רוצה הקב"ה) בחוקותי תלכו ואת מצותי תשמרו"⁷¹, שע"י נמשכות כל הברכות האמורות בפרשה, עד "ואולך אתכם קוממיות"⁷², וע"י ההוספה ב"בחוקותי תלכו" נעשית הוספה בכל הברכות.

ואח"כ באים לספר במדבר, "חומש הפקודים"⁷³ – מנין בני ישראל, שקשור עם חיבתן של ישראל, כפרש"י⁷⁴ ד"מתוך חיבתן לפניו מונה אותם כל שעה", וכמ"ש לפני

56 יחזקאל לו, כד.
57 שמואל-ב כג, א.
58 ראה תר"א תולדות יח, סע"ב. תצוה פ, א. ובכ"מ.
59 סנהדרין צז, ב.
60 ראה כתובות קיא, א ובפרש"י ד"ה ושלא ירחקו את הקץ.
61 ב"מ נט, ב.
62 נוסח "אני מאמין" הנדפס בסידורים – ע"פ עיקר הי"ב מי"ג העיקרים (פיה"מ להרמב"ם סנהדרין הקדמה לפרק חלק).
63 זהר ח"א קכ, ב. ח"ג ד, ב. טו, סע"א. עה, סע"א.
צ, ב. ועוד. וראה מגילה כט, א. ובכ"מ.
64 תהלים צא, טו. ראה פרש"י שמות ג, ב.
65 כה, ב.
66 ראה לקו"ת בהר לט, סע"ג ואילך. ד"ה כי תבואו אל הארץ תשי"ג (סה"מ ויקרא ע' רמד ואילך). וש"נ. תשמ"ו (שם ע' רנד ואילך). וש"נ.
67 בהר שם, ג.
68 שם, ד.
69 ראה ר"ה לא, א. סנהדרין צז, א. ע"ז ט, א.
70 ע"ז ה, סע"א.
71 כו, ג.
72 שם, יג.
73 סוטה מ, ב (במשנה). מנחות מה, ב (במשנה).
ובכ"מ.
74 ר"פ במדבר. וראה במדב"ר פ"ד, ב.

זה "להודיע חיבתן שנמשלו לכוכבים שמוציאן ומכניסן במספר ובשמותם, שנאמר⁷⁶ המוציא במספר צבאם לכולם בשם יקרא", וסיומא דקרא – "איש לא נעדר".

ובפרט במנין שבט לוי שהוא מכן שלושים יום – מפני ספק נפל⁷⁷, אבל בעצם הרי המנין הוא תיכף משנולד, כיון שיודעים בבירור שנתקיימה תפילתן של ישראל על "זרעא חייא וקיימא", כמו שאומרים ב"יקום פורקן", ומסיימים "ונאמר אמן"; ואח"כ אומרים "אב הרחמים", ואח"כ "אשרי" עד "יהללך סלה"⁷⁸, ועד לסיום וחותרם התפילה, "אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך"⁷⁹ – "פניך" דהקב"ה בקודש הקדשים, שהרי על כאו"א מישראל נאמר⁸⁰ "תהיו לי ממלכת כהנים".

ובנוגע לפועל – שכאו"א יקבל על עצמו החלטה להוסיף בכבוד התורה דתלמידי חכמים.

ועוד ועיקר – גאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש, ו"לא עיכבן אפילו כהרף עיין"⁸¹.

[אחרי שיחה זו ניגנו את מארש נפוליון].

– שיחה ב' –

ז. ענין נוסף בשבת זו – מצד קביעותה בימי החודש: יום העשירי בחודש אייר, כמפורש בכתוב המעלה המיוחדת דעשירי – "העשירי יהי' קודש"⁸².

ובמיוחד בחודש אייר, שכל יום בו קשור עם קיום מצוה מיוחדת – מצות ספירת העומר, ובו גופא – בעשירי לחודש, שהחידוש בזה הוא, שזהו הקביעות היחידה של עשירי בחודש בימי הספירה (כיון שהעשירי בניסן הוא עדיין לפני הספירה, והעשירי בסיון הוא כבר אחרי הספירה).

ואע"פ שחודש ניסן קשור עם ענין כללי של לידת עם ישראל, כמ"ש⁸³ "לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי", וכמו כן חודש סיון קשור עם מתן תורה, "אוריאל תליתאי לעמא תליתאי"⁸⁴ וכו', אע"כ בחודש אייר דוקא מודגשת במיוחד מצות ספירת העומר בכל יום (משא"כ בחודש ניסן שלפניו וחודש סיון שלאחריו, שהמצוה דספירת העומר היא רק בחלק מהימים דחדשים אלו), ובאופן ש"קדושה אינה זזה ממקומה"⁸⁵.

82 ל' הכתוב – בחוקתי כז, לב. וראה בכורות נח, ב. זח"ב רעא, א. בחיי ר"פ תרומה.
83 ואתחנן ד, לד.
84 שבת פח, א.
85 ראה ע"ח שער (ד) אח"פ פ"ג. שער (לד) תיקון נוקבא פ"ג. שער (לה) הירח פ"א. אגה"ק ביאור לסימן זך (קמז, א).

75 ר"פ שמות.
76 ישעי' מ, כו.
77 במדבר ג, טו ובפרש"י.
78 תהלים פד, ה.
79 שם קמ, יד.
80 יתרו יט, ו.
81 ראה מכילתא ופרש"י בא יב, מא.

וכמדובר לעיל הלימוד מזה בעבודת האדם – שמיום ליום הולך וניתוסף לגבי הימים שלפני זה, כמדוגש בכך שאין סופרים את המספר הסידורי (יום שני, יום שלישי וכו'), היינו שאז עבודת הימים שלפני זה (ישנה, אבל) היא בהעלם, אלא המספר הכולל ("היום שני ימים", "שלושה ימים" וכו'), היינו שבכל יום מימי הספירה ישנם כל ההישגים שהימים שלפני זה בשלימות ובגילוי, ועליהם מוסיפים עוד יותר.

וכללות החודש קשור עם כל אחד ואחת מבני ישראל, כידוע שאייר ר"ת אברהם יצחק יעקב ורחל (כנ"ל ס"ה), ג' האבות של כל ישראל, ועד"ז רחל ש"היא כנסת ישראל מקור כל הנשמות", כמבואר בתניא⁸⁶, ודוקא על ידה המשיך יעקב התעוררות רחמים רבים ואהבה רבה מפנימיות ועצמות א"ס ב"ה על כל נשמות ישראל, פנימיות התורה ופנימיות המצוות, ועד בעולם.

ועד"ז כללות עבודתם של בני ישראל היא לעשות לו ית' דירה בתחתונים דוקא, בעולם הזה התחתון שאין תחתון למטה הימנו⁸⁷. והדירה בטילה וטפילה להדר בה, וביחד עם זה – בדירה מתגלה כל עצמותו של הדר בה⁴⁴, ועד באופן של "דירה נאה מרחיבה דעתו של אדם"⁸⁸, שזה כולל כל עניני האדם.

ובפשטות – עי"ז שכל אחד עושה מביתו וחדרו הפרטי וכל מה שבתוכם – משכן ומקדש להקב"ה⁸⁹, "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם"⁹⁰. ולא רק כמו המשכן – "אוהל מועד", אוהל ארעי – אלא בית ובנין קבוע, שיש בו ד' כתלים וקרקע וגג שעליו, כמבואר בארוכה בהוספה להמשך "מים רבים" של אדמו"ר מהר"ש ("מלכתחילה אריבער"⁹¹), בסיומו⁹²: "בית נאמן"⁹³.

ובנוגע לפועל: בודאי יוסיפו בכל הפעולות טובות, ובכל מעשינו ועבודתינו, ומתוך הרחבה דוקא, הרחבה בגשמיות והרחבה ברוחניות, ובשניהם גם יחד.

כולל ובעיקר – לערוך את כל ההכנות הדרושות לקראת ל"ג בעומר הבא עלינו לטובה (שקשור גם עם הפסוק⁹⁴ "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד"). ובפרט שבקביעות שנה זו חל ל"ג בעומר להיות ביום הראשון בשבוע, שנקרא בתורה "יום אחד"⁹⁵, "שבו הי' הקב"ה יחיד בעולמו"⁹⁶.

תריז. לקו"ש ח"א ע' 124. חכ"ז ע' 166. ועוד.

(92) פרק רב (ע' רלו).

(93) שמואל-א כה, כח. מלכים-א יא, לח.

(94) תהלים קלג, א.

(95) בראשית א, ה.

(96) ב"ר פ"ג, ח. הובא בפרש"י עה"פ.

(86) פמ"ה.

(87) ראה תניא פל"ו (מה, ב).

(88) ברכות נו, ב.

(89) ראה שיחת ש"פ נח תשמ"ז ס"ו. ובכ"מ.

(90) תרומה כה, ח.

(91) ראה אגרות יקודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"א ע'

ח. ובעמדנו ביום קדוש – "העשירי יהי' קודש", ו"קודש מילה בגרמי" (שלמעלה מקדוש) – זוכים לכל הענינים הרמוזים בעשירי, החל מהגאולה העשירית ע"י משיח צדקנו, שאז יהיו שירה העשירית⁹⁸ ופרה העשירית⁹⁹ ומנין העשירי¹⁰⁰ וכו'.

ובפרט בעמדנו בפרשת (אחרי) קדושים, שתוכנה (כפרש"י הנ"ל) – "הוּו פרושים" מכל ענינים בלתי רצויים, הן במעשה ואפילו בדיבור ובמחשבה, דוגמת הבינוני, שעולה לו הרהור רע במוחו ודוחהו בשתי ידים כו'¹⁰¹ [ולהעיר מהשייכות לפרקי אבות – "מדה בינונית"¹⁰², ויתירה מזה – "מילי דחסידותא"¹⁰³]. כך, שכל הענינים בלתי רצויים הם רק בבחי' זכרון הנשכחות, כפי שהי' אצל אחרים ובדורות שלפני זה, וזה גופא – רק מצד מעלת האתכפיא ואתהפכא שע"ז (שגם ענין זה יהי' לעתיד לבוא, ד"מזכירין יציאת מצרים" לעתיד לבוא¹⁰⁴, בדרך טפל¹⁰⁵).

אבל בזמננו זה – אחרי כל מעשינו ועבודתינו במשך כל הדורות, ובפרט בדור זה – כבר ישנם כל הענינים בתכלית השלימות, ובפרט ע"י עבודתו של נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר, ששמו יוסף יצחק (המורה על העבודה ד"יוסף ה' לי בן אחר¹⁰⁶ ו"כל השומע יצחק ליי¹⁰⁷), וכמדובר על זה כמה פעמים בשנת "תשמט ידך"¹⁰⁸ ושנת "תְּשֻׁמַּח וְתִשְׁמַח" ו"הקהל", ועאכו"כ בעמדנו ב"שנת ניסים" – ג' שנים ד"הוי חזקה"¹⁰⁹.

והעיקר – שתיכף ומיד באה הגאולה, "ביד חזקה ובזרוע נטויה"¹¹⁰, "כימי צאתך מארץ מצרים"¹¹¹, ויתירה מזה – "אראנו נפלאות"¹¹¹, הנפלאות של הגאולה העתידה דוקא שהם נפלאות גם בערך להנפלאות דיציאת מצרים¹¹². והחידוש בזה – שענין זה נעשה תיכף ומיד ברגע זה ממש, שתיכף ומיד ממעמד ומצב של חושך הגלות עוברים למצב של גאולה האמיתית והשלימה, משא"כ בגאולת מצרים שהיו כו"כ הכנות לפני הגאולה, מתחיל מראש השנה שאז בטלה עבודה מאבותינו במצרים¹¹³, ולאחרי זה בראש חודש ניסן נצטוו על פרשת החודש וכו'.

ונעשה "בכל מושבותיכם תאכלו מצות"¹¹⁴ [וגם אכילת בשר שמן ויין ישן יהי' באופן זה, ובפרט לעתיד לבוא שאז תהי' האכילה מ"לחם פנג"¹¹⁵ (כמ"ש ביחזקאל¹¹⁶)], וזה פועל

108 פ' ראה טו, ג. ראה סה"ש תשמ"ח ח"ב ע' 610
הערה 103. שם ע' 630. ובכ"מ.
109 ב"מ קו, ריש ע"ב. וש"נ.
110 ואתחנן ה, טו. תבוא כו, ח. תהלים קלו, יב.
111 מיכה ז, טו.
112 ראה אוה"ת נ"ך עה"פ (ע' תפז ואילך). וש"נ.
סה"מ תש"ח ע' 159. ובכ"מ.
113 ר"ה יא, רע"א.
114 בא יב, כ.
115 ראה זח"א מד, ב. רמו, א.
116 כז, יז.

97 זח"ג צד, ב.
98 ראה מכילתא בשלח טו, א.
99 ראה רמב"ם הל' פרה אדומה פ"ד ה"ג.
100 במדב"ר פ"ב, יא (מנין העשירי).
101 תניא פי"ב (יז, ב).
102 אבות פ"ה מ"י.
103 ראה ב"ק ל, א.
104 ברכות יב, סע"ב (במשנה).
105 שם (בגמרא).
106 ויצא ל, כד.
107 וירא כא, ו.

באכילה ושתי' בכלל שיהיו באופן ד"מצה" וביטול] – ד"את רוח הטומאה (בחי' חמץ, שרומז על היצר הרע)¹¹⁷ אעביר מן הארץ"¹¹⁸, כולל – גילוי שם מ"ה (התחלת וסוף תיבת "מצה")¹¹⁹, "מה ה' אלקיך שואל מעמך גוי"¹²⁰. ונעשה "ונשלמה פרים שפתינו"¹²¹ גם לעתיד לבוא, שביחד עם הפרים יש את המעלה ד"שפתינו" – ע"י הלויים בשירם וישראל במעמדם¹²².

[אחרי שיחה זו ניגנו "הנה מה טוב"].

– שיחה ג' –

ט. "מפקחין על צרכי ציבור בשבת"¹²³, ועל כן יש לעורר על עריכת כל ההכנות המתאימות מבעוד מועד לקראת ל"ג בעומר, שהוא ענין גדול ביותר, ולכן צריכות להיות הכנות מיוחדות וגדולות לזה (בהתאם לגדלות הדבר שאליו מכינים).

ובנוגע לפועל – יש להתחיל את כל ההכנות לל"ג בעומר, אשר מנהג ישראל לערוך ביום זה כינוסים ותהלוכות של ילדי ישראל בכל מקום. וכפי שראו בעבר שכאשר עשו בזה כדבעי, פעלו גדולות ונפלאות.

ובמיוחד שיש שבוע שלם לעריכת כל ההכנות הדרושות, החל תיכף ומיד עוד ביום השבת זה – ע"י החלטות טובות בזה איך יהי' אצלו ביום ראשון, והולך ומוסיף מיום ליום במשך כל ימי השבוע שלאחריו: ביום שני, ביום שלישי, ביום רביעי, ביום חמישי, ביום שישי, וגם ביום השביעי.

ואע"פ שאין להכין משבת לחול¹²⁴, הרי לכל לראש זהו ענין של צרכי ציבור, ו"מפקחין על צרכי ציבור בשבת", ובנוסף לזה אין זה ענין של "חול", אלא זהו ענין הקשור עם ל"ג בעומר ועם רבי שמעון בן יוחאי, שקישר ואיחד נגלה דתורה ופנימיות התורה¹²⁵, ועי"ז המשיך קדושה בכל העולם, בהתאם לכללות כוונת הבריאה – לעשות לו ית' דירה בתחתונים.

ובמיוחד שביום זה מכנסים ומאחדים הרבה מבני ישראל יחד, ועד שנעשים יחד (כל) שבטי ישראל¹²⁶, ועאכו"כ יחד כל ילדי ישראל" (וילדות ישראל), באופן ד"שבת אחים גם יחד". וכיון שמדובר אודות ילדים וילדות לפני שהגיעו לגיל החיוב במצוות,

117) ראה ברכות יז, א. ר"ה ג, סע"ב. לקו"ת צו יג, ג. ובכ"מ.
 118) זכרי' יג, ב.
 119) ראה לקו"ת פקודי ה, ב. ובכ"מ.
 120) עקב י, יב.
 121) הושע יד, ג.
 122) ע"פ מגילה ג, א. ועוד.
 123) ראה שבת קנ, א. טושו"ע (ודאדה"ז) או"ח טש"ו ס"ו (סי"ב).
 124) ראה שבת קיד, ב ובפרש"י ד"ה אסור בקניבת ירק.
 125) ראה המשך תרס"ו ע' מה. שם ע' שו. ובכ"מ.
 126) ברכה לג, ה.

וביניהם יש שלא הגיעו אפילו לחינוך, הרי (כבכל עניני חינוך) צריכים להסביר לכל אחד מהם את ענינו של ל"ג בעומר וכו' לפי ערכו, כמו ע"י הכנת קישוטים ודגלים ("פלעגס", "בענערס" בלשון המדינה), שעליהם רשומים: "רבי שמעון בן יוחאי", "ל"ג בעומר", או שאר סיסמאות הקשורות עם ל"ג בעומר, ועניני תורה מצוות ומעשים טובים.

ומובן שתהלוכות ל"ג בעומר בשנה זו צריכות להיות מתוך רעש ("שטורעם") ופרסום הכי גדול, ובהתאם לכללות עבודת השנה – ה'תש"נ – "הי' תהא שנת ניסים", פרסום הכי גדול באופן של "ארים ניסי על ההרים"¹²⁷, שלא בערך לעבודה בשנים שלפני זה, גם לגבי העבודה בשנת "תְּשֻׁמַח וְתְּשֻׁמַח" ושנת "תשמט ירך" עם כל העילויים שבוה, שגם בהן היתה הצלחה למעלה מן המשוער¹²⁸, ובכל זאת בשנה זו צריכה להיות הוספה הן בכמות ("ברוב עם הדרת מלך"¹²⁹) והן באיכות, ואזי תהי' הצלחה רבה ומפולגה – בעזרת ה', אבל ביחד עם זה צריכות להיות גם הפעולות דמעשינו ועבודתינו.

ולכן מוטל על כל אחד להשתתף בזה, כל אחד לפני ענינו, וכן להשפיע על אחרים – אנשים נשים וטף – שיטלו חלק בהתהלוכות, מתחיל מזה שמראים דוגמא חי' (שמתעסקים בזה עם חיות ושמחה) – ו"חי" בפירושו שכל הזמן מוסיף בחיות לגבי כפי שהי' לפני זה; ועי"ז יהיו כל ישראל בבחי' "יחד שבטי ישראל", ועאכו"כ "יחד ילדי ישראל", "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד".

ובודאי יפרסמו את זה בכל מקום, וכמו כן יפרסמו את כל ההצעות והדרכים שיכולים להביא להצלחת התהלוכות והכינוסים, כולל גם שישלחו סיוע ועזר לאלו שצריכים לזה מאיזו סיבה. והפרסום עצמו יהי' באופן של "ארים ניסי על ההרים".

ויהי רצון, שבקרוב ממש (עוד לפני ל"ג בעומר) יאחד הקב"ה את כל ישראל – "שבת אחים גם יחד" – הנמצאים בכל ארבע כנפות הארץ, "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל"¹³⁰, ומשיח צדקנו נשיא דורנו בראשנו, ויביאם לארץ הקודש, ולקודש הקדשים, "קהל גדול ישובו הנה"¹³¹, וכל הענינים באופן ד"ממש".

[אחרי שיחה זו ניגנו "כי אלקים יושיע ציון"].

שנה זו.
 (129) משלי יד, כח.
 (130) ישעי' כז, יב.
 (131) ירמי' לא, ז.

(127) ע"פ ישעי' מט, כב. ראה סהמ"צ להצ"ע עג, א.
 סה"ש תשמ"ט ח"א ע' 371 הערה 19. וש"נ.
 (128) בהנחה אחרת: אבל ההצלחה של שנת תשמ"ט
 ותשמ"ח כבר נקראת "משוער" לגבי ההצלחה של

– שיחה ד' –

יב. כרגיל להתעכב על פרקי אבות (ע"פ המנהג ללמוד פרקי אבות בשבתות הקיץ¹³²), ובשבת זו לומדים פרק שלישי.

ויש לומר, שנוסף לזה שכללות לימוד פרקי אבות הוא הכנה למתן תורה, החל מהפרק הראשון שמתחיל ב"משה קיבל תורה מסיני ומסרה כו", ועד לסיום הלימוד במשנת "רבי חנניא בן עקשיא אומר כו' הרבה להם תורה ומצוות . . יגדיל¹³³ תורה ויאדיר¹³⁴, ולפני זה סיום פרק שלישי (הפרק האחרון) "כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא בראו אלא לכבודו", ו"אין כבוד אלא תורה"¹³⁵ – הרי פרקי אבות קשור במיוחד עם מתן תורה שקשור עם כל עניני שלושה: "אוריאל תליתאי לעם תליתאי ע"י תליתאי . . בירחא תליתאי"⁸⁴ וכו'.

והתחלת הפרק היא במשנה "עקביא בן מהללאל אומר הסתכל בשלושה דברים ואין אתה בא לידי עבירה, דע מאין באת ולאן אתה הולך ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון, מאין באת מטיפה סרוחה ולאן אתה הולך למקום עפר רימה ותולעה ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא".

והנה, התחלת המשנה "הסתכל בשלושה דברים" היא בהתאם לזה שהפרק הוא פרק שלישי, אע"פ שלכאורה ענין זה מתאים לתחילת העבודה, שצריכה להיות באופן של "סור מרע"¹³⁶ – "ואין אתה בא לידי עבירה", וזהו הכלי שאח"כ יהי' ה"עשה טוב"¹³⁶ כדבעי, וכמבואר המשל מנשיא דורנו שקודם מוציאים את הכלים המלוכלכים ורק לאחר מכן מכניסים את הנקיים.

כמו כן צריך ביאור בכללות המשנה שיש בה ג' בבות: "הסתכל בשלושה דברים כו", "דע מאין באת כו", ואח"כ שוב פירוט וביאור ענינים אלו "מאין באת מטיפה סרוחה וכו'". ולכאורה, כיון שלשון המשנה הוא "דבר קצר (וכולל ענינים רבים)"¹³⁷, מדוע מאריך התנא בלשונו לכפול ולשלוש את דבריו בג' בבות, ואינו אומר בלשון קצר (וברור) בבבא אחת – בבא ג' שבה מבוארים ומפורטים כל הענינים (ומובן מזה גם שע"ז "אין אתה בא לידי עבירה", וממילא אין צורך גם בבבא הראשונה, אלא יכול לומר רק "הסתכל מאין באת" כו').

יג. והביאור בזה (בקיצור עכ"פ), שג' הבבות הם (גם) ג' ענינים והוראות שונות בפני עצמן, ויש לומר שהם כנגד ג' העולמות בריאה, יצירה (כנגד בינונים), ועשי':

(135) אבות פ"ו מ"ג.

(136) תהלים לד, טו. לז, כו.

(137) הקדמת הרמב"ם לפיה"מ (ד"ה ואח"כ ראה להסתפק).

(132) ראה סידור אדה"ז לפני פרקי אבות.

(133) ישע"י מב, כא.

(134) מכות כג, ב.

כבא הא' "הסתכל בשלושה דברים ואין אתה בא לידי עבירה" היא כנגד עולם הבריאה ש"רובו טוב"¹³⁸, וכנגד עבודת הצדיק, שמתבונן שאין בעולם אלא "שלושה דברים" סתם (בלי פרטים) – העולם שבו הוא נמצא, בורא העולם – הקב"ה, והוא עצמו, כי ההסתכלות בדרגא זו מובנת מאליו, שלכל לראש צריכה להיות ההסתכלות בעצמו ("מסתכל זיין אין זיך אליין").

וכאשר מתבונן בזה שהוא "חלק אלוהה ממעל ממש" בגלוי, ממילא כל עניניו הם רק בעניני קדושה, ואין לו שום שייכות לעניני איסור; אין לו שום דבר אחר ("ער האָט ניט קיין אַנדער זאַך") כי אם זה שהוא "חלק אלוהה", וממש – "חלק אלוהה ממעל ממש!"

ועפ"ז מובן גם הדיוק "אין אתה בא לידי עבירה": הנשמה ("חלק אלוהה ממעל ממש") מצד עצמה אין לה שום שייכות לעניני עבירה כפשוטם (שהרי המדובר הוא בעולם הבריאה שהוא טוב וקדושה), אלא מכיון שהקב"ה נתן לו בחירה חפשית כדי שתהי' לו גם מעלה זו שיכול לילך נגד טבעו (כמבואר בלקו"ת פרשת אמור¹³⁹ בענין "הן האדם הי' כאחד ממנו"¹⁴⁰, ד"מין זה של אדם הי' יחיד בעולם" בענין הבחירה חפשית¹⁴¹), הרי אף שהנשמה בטבעה אין לה שייכות לעבירה עצמה – יש לה שייכות "לידי עבירה", לענינים שהם רק "יד" לעבירה, בדוגמת המובא בהלכה בנוגע ליד של כלי או מאכל וכיו"ב, היינו אפשריות לעבירה.

ועפ"ז הכוונה ב"עבירה" היא מלשון העברה מרשות לרשות¹⁴², שזה כולל העברה מרשות הקדושה ד"חלק אלוהה ממעל ממש" הקשור עם קדושת הקב"ה ("קדוש אני"), לעניני הרשות שלמטה מזה (אף שאינם איסור) – "לידי עבירה".

ולכן צריכה להיות ההסתכלות בשלושה דברים כדי שלא יבוא לידי עבירה, בדוגמת העבודה בבחי' "קדש עצמך במותר לך"¹⁴³, שאפילו בעניני הרשות שלו הוא מתנהג באופן של "קדש עצמך", כמבואר בתניא¹⁴⁴ ש"מותר לך" הוא גם מלשון מותר – שאינו אסור וקשור בידי החיצונים, ומכל מקום נדרש ממנו לקדש עצמו במותר לו, בדברי הרשות שלו, ואז לא יבוא לידי עבירה – העברה לרשות אחרת בקדושה שלא מתאים לפי דרגתו.

ואח"כ ממשיכה המשנה בכבא הב' "מאין באת ולאן אתה הולך וכו'", שהיא כנגד עולם היצירה, שהוא מחצה על מחצה¹³⁸, כמו עבודת הבינוני (דבעולם הבריאה נרגש ה"חלק אלוהה ממעל ממש", שהוא למעלה ממצאות עולם, משא"כ בעולם היצירה (עבודת הבינוני) נרגשת גם המציאות דעולם). ולכן, אע"פ שעניני העולם אינם יכולים

142) ראה סה"מ עזרת ע' כא. תר"פ ע' קפ. תרפ"ח ע' מו. ובכ"מ.

143) יבמות כ, א. ספרי פ' ראה יד, כא.

144) פ"ו (יב, רע"א).

138) ראה ע"ח שער (מח) הקליפות פ"ג. ובכ"מ.

139) לח, ב.

140) בראשית ג, כב.

141) רמב"ם הל' תשובה פ"ה ה"א.

להפריע ליהודי מצד עצמם, שהרי הוא "חלק אלוהה ממעל ממש", אבל מצד הענין דבחירה חפשית צריך להגיע גם לחשבון כזה שקשור עם עניני העולם, "מאין באת ולאן אתה הולך ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון"; ועי"ז ניתוסף העילוי דעבודת אתכפיא ואתהפכא, שנופלת לו מחשבה או מעשה בלתי רצוי ודוחה אותו.

ואח"כ באה בכא הג' "מאין באת וכו'", ובו מפרט הפרטים הקשורים עם למטה מטה, כי היא כנגד עולם העשי', שרובו ככולו רע¹³⁸, עולם הקליפות וסטרא אחרא והרשעים גוברים בו (כמבואר בתניא¹⁴⁵; ובעמדנו ביום השבת הרי זה רק בבחי' "האמורים בפרשה"¹⁴⁶), וממילא צריכים להתחשב יותר עם כל הפרטים ופרטי פרטים שבועולם, ולכן מפרט התנא את הג' דברים בפירושו.

וכל ג' בבות אלו נעשים הוראה בעבודת ה' בבחי' "מילי דחסידותא", ובזמן הזה – הרי זה נעשה גם סדר קבוע בעבודת כל אחד, ע"ד כללות ענין החסידות – שנעשה חיוב של כאו"א לאחר הזמן שנעשה "מצוה לגלות זאת החכמה"¹⁴⁷, ועאכו"כ באופן ד"יפוצו מעיינותיך חוצה"¹⁴⁸.

יד. וכאן המקום, כרגיל בכל שבת, שאלו שהכינו קנקני משקה "המשמח"¹⁴⁹ יעלו למעלה ויכריזו במה המדובר, ויזמינו את הקהל להשתתף, כולל ובמיוחד – כדי שמהם יראו וכן יעשו רבים.

ויהי רצון, שיתוסף בעשיית פעולות טובות, כולל – החלטות טובות, ו"כלפי שמיא גליא", ובמילא יקבלו תיכף ומיד את השכר האמיתי והעיקרי על זה – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, תיכף ומיד ממש.

– שיחה ה' –

יג. [אחרי חלוקת המשקה (כולל הכרזתו של ר' מ.ג. שי"ג. אודות התוועדות סיום הלכות מעשה הקרבנות והתחלת הלכות תמידין ומוספין ברמב"ם, אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א]:

בתור השתתפות בסיום הלכות מעשה הקרבנות ברמב"ם, יש להעיר על דבר פלא, שסיום כל הלכות מעשה הקרבנות הוא בהלכה אודות קרבנות של נכרים, ש"הנכרים מותרין להקריב עולות לה' בכל מקום. . . ואסור לסייען ולעשות שליחותן שהרי נאסר עלינו להקריב בחוץ, ומותר להורות להם היאך יקריבו לשם הא-ל ברוך הוא"¹⁵⁰.

בהוספה לקונטרס עץ החיים).
 148 ראה אגה"ק הידועה דהבעש"ט – נדפסה בכש"ט (הוצאת קה"ת) בתחילתו.
 149 ס' שופטים ט, יג.
 150 פי"ט הט"ז.

145 פ"ו (י, סע"ב). פכ"ד (ל, א).
 146 פרש"י ר"פ תולדות (כה, יט). ראה לקו"ש חט"ו ע' 198. ח"כ ע' 114. שם ע' 342. ח"ל ע' 144-5. ועוד.
 147 ראה שער ההקדמות בהקדמת הרח"ו (נדפס גם

וצריך ביאור: כיצד זה מתאים עם הכלל ש"מסיימין בדבר טוב"¹⁵¹, וכפי שנוהג הרמב"ם בספרו¹⁵² (בדרך כלל) בסיום הלכות, ועאכו"כ בסיום ספר. דלכאורה, מהו הדבר טוב בהלכה זו, שתוכנו – הקרבת קרבנות של גוים בחוץ, דבר האסור לבני ישראל?!

ואי אפשר לתרץ שיש אח"כ הלכות תמידין ומוספין כו', שהרי זוהי הלכה בפני עצמה!

וכמו כן אין לומר שזהו סיום בדבר טוב כיון שבזה מודגשת מעלת האתהפכא, שגם נכרים יכולים להקריב קרבן לשם הא-ל ברוך הוא, שהרי גם בשעה שמקריב את הקרבן, וגם אחרי ההקרבה, הוא נשאר להיות גוי כמו שהי' קודם. ואע"פ ש"מותר להורות להם וללמדם", הרי "אסור לסייען", וגם כשמלמדם ומורה להם הדרך הרי הם נשארים להיות נכרים ועושים את זה באופן של נכרים.

ובודאי ידברו ויבארו את הענין (גם) בסיום הרמב"ם, וינסו ליישב שאלה זו גם ע"פ נגלה, וע"פ השכל הפשוט, באופן שיתקבל ויונח ("עס זאָל זיך אָפלייגן") בדעת המשתתפים גם בשכלם הם.

ויהי רצון – והוא העיקר – שעוד לפני סיום לימוד הלכות מעשה הקרבנות ברמב"ם (מחר) יבוא משיח צדקנו, ונזכה תיכף ומיד להקרבת הקרבנות בפועל ממש בבית המקדש השלישי, הן "תמידים כסדרם" והן "מוספים כהלכתם"¹⁵³ (בהתאם להמשך בהלכות תמידין ומוספין), החל מתמיד של בין הערביים דיום השבת קודש זה, כולל גם הקטר האברים ופדרים שנאכלין על המזבח כל הלילה¹⁵⁴ עד עלות השחר.

והעיקר, שיהי' "עלות השחר" של הגאולה¹⁵⁵, ועיקר ההדגשה בזה – שיהי' תיכף ומיד ממש.

[אח"כ הורה לש"ץ שי' לנגן "יהי רצון . . שיבנה ביהמ"ק". אח"כ ניגנו "ניעט ניעט ניקאוואָ". אח"כ אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א:]

מן הסתם יחזרו קעת שוב על הניגון הקשור עם ל"ג בעומר.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א החל לנגן "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד".

אח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה.

ההתוועדות הסתיימה בשעה 4:00 לערך].

(153) נוסח תפלת מוסף.

(154) ברכות כו, ב.

(155) ראה אוה"ח ר"פ צו.

(151) ראה ברכות לא, א. תוד"ה תנא – נדה עג, א.

(152) ראה "כללי רמב"ם" (קה"ת, תנש"א) ע' 103.

וש"נ.

יומן

הרי אין הוא "נעדר" בדביקותו עם הקב"ה, אלא בכחו להמשיך להיות קשור להקב"ה וכו'.

שיחה זו ארכה 55 דקות, עד השעה 2:40, ואחרי' ניגנו את מארש נפוליון, והי' שמח מאוד: כ"ק אדמו"ר שליט"א עודד בידיו הק' לכל הכיוונים משך זמן רב. באמצע אף החל לסובב את ידו הימנית הק' בשמחה רבה, כשהקהל שר את הניגון בשמחה גדולה.

בשיחה ב' דיבר אודות הקביעות של יום זה - יו"ד לחודש אייר, שזוהי הפעם היחידה שעשירי בחודש קשור עם ספירת העומר, "והעשירי יהי' קודש", שזה קשור לגאולה הקשורה עם מספר עשר. בתוך השיחה הזכיר שכ"א יעשה מביתו הפרטי משכן ומקדש (בית קבוע) להקב"ה, וכן עורר על ההכנות ל"ג בעומר.

אחרי שיחה זו ניגנו "הנה מה טוב" (כמוזכר בשיחה), וכ"ק אדמו"ר שליט"א ניגן מעט עם הקהל וענה "לחיים" (לא עודד).

בשיחה ג' דיבר אודות ההכנות לתהלוכות ל"ג בעומר, והזכיר שצריך לעשות הכנה בכל יום ויום משבוע זה לתהלוכת ל"ג בעומר, ובפרט שבפעם הקודמת היתה הצלחה למעלה מהמשוער, ועאכו"כ בשנה זו במיוחד שקביעותו ביום אחד בשבוע ובשנת נס וניסים עד ל"ארים ניסי על ההרים". בברכה בסוף השיחה אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: "און משיח צדקנו נשיא דורנו בראשנו", וסיים במילים: "און די אלע

• יום שבת קודש פרשת

אחרי-קדושים, יו"ד אייר •

בשעה 1:35 ירד כ"ק אדמו"ר שליט"א להתוועדות.

אחרי שבירך על היין ניגנו כרגיל "מצאתי דוד עבדי", וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה בידו השמאלית הק' בחוזק לעבר העומדים בפירמידה, ואח"כ גם בידו הימנית הק' לימינו.

בשיחה א' דיבר אודות הקשר בין שלושת הפרשיות אחרי-קדושים ואמור. בהמשך דיבר על הר"ת של חודש אייר אברהם יצחק יעקב רחל, ואמר שזה קאי גם על הקב"ה שגם הוא נמצא בגלות ("כי איננו") יחד עם בני ישראל, וכל רגע נוסף שעובר ומשיח לא הגיע מוסיף בבכי של רחל אמנו, הפועלת פעולתה.

כשהזכיר אודות החשיבות של בית המקדש ועד כדי כך שהארון נגנו, שזה מורה על חשיבות הדבר, הוסיף שאין הכוונה בהזכרת ענין זה להוסיף בעגמת נפש של בני ישראל (שאין את בית המקדש וכו'), כיון שלבני ישראל הי' כבר מספיק עגמת נפש מהגלות, אלא שבזה מבטאים את גודל תקותם של בני ישראל שמשח צדקנו יבוא במהרה, ואדרבה - לא רק שלא יהי' עגמת נפש לבני ישראל, אלא שיהי' להם נחת רוח בגשמיות וברוחניות גם יחד.

בשיחה היו הוראות נוספות ומעניינות, כמו ההוראה להזהר בכבוד התורה, וכן הוראה ולימוד בעבודת ה', שגם א' שנכשל בעשיית עבירה ח"ו,

עניינים אין אופן פון ממש"י.

אחרי שיחה זו ניגנו "כי אלקים יושיע ציון", וכאן הי' מאוד שמח אשר זמן רב לא זוכרים מחזה שכזה: תחילה החל כ"ק אדמו"ר שליט"א לסובב את ידו הימנית הק' כמה פעמים, ואח"כ החל להניף את ידו השמאלית הק' בתנועות סיבוביות ובמהירות, ולאחר מכן החל לסובב בחוזק יותר בידו הימנית כשמפעם לפעם מעודד לעבר ילדי שארף שיחיו, והשמחה היתה ב"שטורעם" כזה שזמן רב לא נראה ב-770! פני כ"ק אדמו"ר שליט"א היו מכווצות, והתנועות היו שונות מהרגיל; לא היו תנועות בצורה זו מתחילת השנה.

בשיחה ד' ביאר את המשנה הראשונה בפ"ג דפרקי אבות שלומדים בשבת זו. בשיחה זו דיבר בטון חזק יותר מבשיחות הקודמות מתוך חיות מיוחדת, במיוחד כשביאר את המשנה "הסתכל בשלשה דברים ואין אתה בא לידי..." שאז הרים קולו הק' מפעם לפעם. כ"ק אדמו"ר שליט"א לא הסתכל בדף של המשניות, ובעת השיחה התנדנד קלות ודיבר בלהט תוך כדי שמנענע בראשו הק' והקשה ותירץ וכו'. בסיום השיחה הזכיר אודות חלוקת המשקה.

כאן המקום לציין שאת כל ההתוועדות שמעו (לפי ערך) בקול ובאופן ברור.

כ"ק אדמו"ר שליט"א חילק עשרה קנקני משקה. בקנקנים כבר הי' יין, אולם כ"ק אדמו"ר שליט"א לקח מכל קנקן ושפך לתוך גביעו ואח"כ לקח מהגביע ושפך לתוך הקנקן (כשבת שעברה).

בין המקבלים הי' ר' מנחם נחום שי' גרליצקי - עבור סיומי הלכות ברמב"ם: הלכות מעשה הקרבנות במוצש"ק, והלכות תמידין ומוספין בהמשך השבוע. אחרי החלוקה (לא ניגן, אלא) פתח כ"ק אדמו"ר שליט"א בשיחה ה' (שלא כרגיל), בה דיבר על סיום הלכות מעשה הקרבנות שיתקיים במוצש"ק (כנ"ל), והשאיר שאלה לעיונם של המשתתפים בסיום.

שיחה זו ארכה 5 דקות, ואחרי' שאל את הריל"ג באם כולם קיבלו, וכשנענה בחיוב - סימן לחזן ר' משה שי' טלישבסקי לנגן "יהי רצון... שיבנה ביהמ"ק".

בעת שניגנו "שיבנה" טעם כ"ק אדמו"ר שליט"א מה"מזונות", ובאמצע הניף את ידו הק' להגברת השירה.

אח"כ התחיל לומר משהו, אולם החזן הנ"ל בראותו שכ"ק אדמו"ר שליט"א מסתכל עליו, חשב שמצוה לו לנגן, והתחיל לנגן "ניעט ניעט ניקאָוּאָ". הקהל החל להשתיק, אבל כ"ק אדמו"ר שליט"א עודד בידו הק' כמה פעמים והמשיכו לשיר.

אח"כ אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: **"מסתמא וועט מען איבער'חזר'ן דעם ניגון פאַרבונדן מיט ל"ג בעומר"**, וסימן בידו הק' להנ"ל להתחיל לנגן.

הנ"ל החל לנגן - ובד בבד עמו התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א ג"כ לנגן - "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד". הקהל התחיל להשתיק בראותם

(2) = "מן הסתם יחזרו על הניגון הקשור עם ל"ג בעומר".

(1) = "וכל העניינים באופן דממש".

לומר "לחיים". כמו"כ הורה לפרופסור וועלוועל שי גרין ולעוד א' שישב לידו לומר "לחיים", וחיך לעברם בעת שאמרו "לחיים".

אח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה.

ההתוועדות הסתיימה בשעה 4:00.

שכ"ק אדמו"ר שליט"א מנגן, אולם כ"ק אדמו"ר שליט"א הניף את ידו הימנית הק' בחוזק רב, ואח"כ את ידו השמאלית הק', וכאן היו ג"כ תנועות עזות ונמרצות עוד יותר מקודם (אחרי שיחה ג' כנ"ל).

באמצע הניגון הביט כ"ק אדמו"ר שליט"א לאחוריו והורה לרחי"ק ולמשב"ק ר' שלום בער שי' גאנזבורג

ר"ד מחלוקת הדולרים

יום ראשון, י"א אייר

• א' אמר שיש לו בעי' עם חתנו ומשפחתו שאינם רוצים בשום פנים ואופן להיפגש עמו כדי שיוכל לראות את נכדיו, ולא הועיל מה שכבר דיבר עם רבנים וכו'.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: "בשעת איר וועטנישטביישיין אזערמוזידטרעפן דוקא מיט אייך, וועט דאָס באַ זיי נישט אַריינגיין אין נצחנות, אין ambition, אויף באַווייזן אַז זיי שרעקן זיך נישט. בשעת איר וועט זאָגן אַז אייך אַרט נישט אַז זיי זאָלן פירן דערהאַנדלונגען מיט איימעצן אַנדערש, אַבי ס'זאָל זיין שלום במשפחה, דאַמאָלסט איז דאָ האַפענונג אַז מ'וועט באַ זיי אויספירן".

הנ"ל: אבל הם לא רצו לדבר אפילו עם רבנים.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: "דערפאַר וואָס זיי דערוואַרטן אַז מ'וועט פון זיי

פאַרלאַנגען אַז מ'זאָל זיך טרעפן מיט אייך, הייסט דאָס אַז זיי וועלן דאַרפן ברעכן זייער שטעלונג פון אַלע יאָרן. בשעת איר וועט אויפהערן רעדן וועגן טרעפן זיך מיט אייך, דאַמאָלסט וועט דאָס נישט הייסן אַז ס'איז אייער אַ פּרעזענטלעכע ambition, און דאַמאָלסט איז דאָ אַ האַפענונג אַז אפילו אויב מיט אייך וועלן זיי זיך נישט וועלן טרעפן, וועלן זיי זיך צוזאַמענריידן מיט איינע פון די רבנים – וואָס זיי וועלן אויסקלייבן, אַבי באַ אייך אין שטאַט",² ונתן לו דולר נוסף להצלחה בענין הנ"ל.

• א' ביקש ברכה לרפו"ש עבור אשה, ושאל כ"ק אדמו"ר שליט"א לשמה.

הנ"ל אמר את שמה: חי' (ושם אמה), ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: "מסתמא דאַרף איך אייך ניט מסביר זיין אַז ח"י איז דער טייטש אַז זי וועט לעבן לאַנגע געזונטע יאָרן".³

(2) = "מכיון שהם מתכוונים שידרשו מהם להיפגש איתך, ז.א. שהם יצטרכו לשבור את עמדתם של כל השנים. כאשר תפסיק לדבר אודות פגישה איתך, אז זה לא ייקרא שאפתנות אישית שלך, ואז יש תקוה שאפילו אם לא ירצו להיפגש איתך, הם ידברו עם אחד מהרבנים – שהם יבחרו, העיקר אצלך בעיר".

(3) = "מן הסתם איני צריך להסביר לך שחי' פירושו שהיא תחי' שנים ארוכות ובריאות".

(1) = "כאשר אתה לא תעמוד על כך שהוא חייב להיפגש דוקא איתך, זה לא יכנס אצלם ל[ענין של] נצחנות, לשאפתנות, להראות שאינם פוחדים. כאשר תאמר שלא מפריע לך שהם ינהלו מו"מ עם מישהו אחר, העיקר שיהי' שלום במשפחה, אז יש תקוה לפעול אצלם".

בשורה משמחת:

ניתן להשיג בסדרת "דברי משיח":

- תנש"א חלק א' • תנש"א חלק ה'
- תנש"א חלק ב' • תשנ"ב חלק א'
- תנש"א חלק ג' • תשנ"ב חלק ב'
- תנש"א חלק ד' • תשנ"ב חלק ג'

נמצא בדפוס: תש"נ ח"א

כמו"כ ניתן להשיג את כל כ"ו

החלקים של סדרת "ספר המאמרים"

על פרשיות התורה והמועדים

להזמנות ובירורים: 058-5358-770 / 718-560-3770 / torasmoshiach@gmail.com

להזמנות בארצות הברית (בלבד): www.torasmoshiach.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לזכרון

הווי"ח אי"א נו"מ ובעל מדות ישראל ארי' ליב

אחיו של הווי"ח אי"א נו"מ ובעל מדות דובער הי"ד

בניו של כ"ק הרה"ג והרה"ח ומקובל רב פעלים לתורה ולמצות

ורבים השיב מעון לוי יצחק

דור רביעי לכ"ק אדמו"ר הצמח צדק

נפטר י"ג אייר ה'תשי"ב

ת' נ' צ' ב' ה'

אחיו של – יבלח"ט – כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לזכות

החיילת בצבאות ה'

חי' מושקא תחי'

לרגל לידתה בט' אייר

הי' תהא שנת חירות (ע"י) עצמות

שתגדל לתורה ולחופה ולמעשים טובים

ולזכות אחי' ואחותה, החיילים בצבאות ה'

לוי יצחק ושטערנא שיחיו

שיזכו להפיץ את בשורת הגאולה והגואל

מתוך בריאות נכונה ועשירות מופלגה

בטוב הנראה והנגלה

לנח"ר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ולזכות הוריהם

ר' ישראל וזוגתו מרת אסתר שיחיו

גרנובטר

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לזכות

חיילי בית דוד

תלמידי התמימים השוהים
ב-770 – בית חיינו – בית משיח
להצלחה רבה ומופלגה בכל עניניהם
מתוך הרחבה ומנוחת הנפש
לנח"ר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
ובפרט בהענין הכי עיקרי שהזמן גרמא
בקבלת פני משיח צדקנו – כ"ק אדמו"ר שליט"א
יחד עם כל בני ישראל שליט"א בכל מושבותיהם
תיכף ומי"ד ממ"ש, נאוו!

לזכות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מהרה יגלה אכ"ר
יה"ר שיראה רוב נחת מתלמידיו,
חסידיו ושלוחיו ומכלל ישראל
ותיכף ומי"ד ממ"ש נראה בעיני בשר
בקיום נבואתו העיקרית – בשורת הגאולה –
"לא לתר לגאולה" ו"הנה זה משיח בא"
ובעגלא דידן יתגלה לעין כל
ויוליכנו קוממיות לארצנו הק'
ויבנה ביהמ"ק במקומו ויקבץ נדחי ישראל
בגאולה האמיתית והשלימה
נאו מי"ד ממ"ש ממש!